

A Dédi hibái

Album, ráncos bőrbbe kötve.
79 oldal. Minden évre van egy.
Néha előveszem a lefűzött,
iktatott tükröket. Megitatom őket,
ha kell. Kis csacsik. Volt kincsek.
Tele hibával. Sosem hívtam üvegest,
nem kell mindig javítani.

Belenézek, és látom azt,
amire kíváncsi vagyok, amit félek,
rengeteg fejet, filmet, szemet,
útravalót, de nem magamat.

Csak ostobák látják, keresik magukat benne.
A tükör nem metafora, hanem tárgy.
És filozófia. A legöregebb. Évai talán.
Minden a nézés szögén múlik,
és nem minden szög horzsol,
de látsz folyosót, útvesztőt, rengeteg
beragadt holmit, testemléket, szobát,
hont, évgyűrűt, alkonyt és alanyt,
vérző szférát, mutató ujjakat.
Nem is szabad mindent felsorolni.

Amire más kíváncsi, az nem látszik benne,
nevelje fel mindenki a saját tükreit.
Én felneveltem a nagymamát.
És most nevetek. Összekoccannak
az évtizedek. Nincs följebb nálam.
Nem én akartam magas lovat.
Jobb volna egy nyeretlen kétéves,
lennék fehér ló lánya, nem ember,
nem fájna.